

טיב הקהילה

בא - טהדנו
 י' שבט תשפ"ד
 זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

4:26	הרה"נ
5:40	מוצ"ש"ק
6:19	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

9:35	סוף"א	8:21	סוף"א
10:06	סוף"ב	9:14	סוף"ב

ליקון מס':
711

"יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'
 בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ
 רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

לרגל
 'שבת טהדינו'
 בקהילתנו 'שבת'אנו מביאים
 כאן חלקים משיחתו של רבינו לפני א"ש וחברי
 קהילתנו בבילי שישי פרשת שמות ט. ז.

לכל המתקרב אל המלך והינו חשוד כמי ששונא את המלך ומבקש את רעתו, הרי אומר ששומרי המלך גם אם אינם בעלי סמכות כהמלך, ניתן להם הרשות להמית את מורדי המלך יותר ממה שניתן להמלך עצמו.

ולדברינו שחכמי התורה הם בגדו 'שומרי המלך', הרשות בידם לחייב מיתה כמי שעובר על דבריהם על אף שהתורה בעצמה - שהיא בחינת 'מלך' - אינה מחייבת מיתה על הרבה חטאים.

על כל פנים אנו רואים מכאן ש'חמורים דברי סופרים יותר מדברי תורה. ועלינו לדעת שדברי סופרים אינם רק כל הגדרים שחלל הקדושים תקנו בשעתם אלא כל חכם בדורו שגודר גדר כדי לעמוד בפניו, תקנתו הוא בגדר 'דברי סופרים', וגם על זה אמרו שכל העובר על דברי חייב מיתה.

המחזיקים 'כלי משחית' אלו הם עוברים על דברי חכמים לכל הדעות

והנה לאמיתו של דבר עד לאחרונה כמעט ולא היה בנמצא מי שיכולים להגדירו כמי שעובר על דברי חכמים בין החרדים לדבר ה', שהרי כולנו זורחים בכל הגדרים והסייגים שגורו חז"ל הקדושים וגם זורחים אנו בכל החרמות והתקנות שגורו רבותינו הראשונים והאחרונים ואפילו מה שגדולי דורות האחרונים הכריעו להלכה נתקבלו בתפוצות ישראל, וכולם זורחים בהם אמנם ישנם כמה דברים השנויים במחלוקת וישנם הנוהגים כדעת המקילים אבל אי אפשר להגדרים כעבריינים שהרי בסופו של דבר יש להם על מי לסמוך.

אמנם לאחרונה כן נוצר מציאות כזה, ישנם כהיום 'עבריינים' שאינם חוששים לדברי חכמים והם אלו המחזיקים בכלים טמאים שהרי אין לך גדול מישראל שלדעתו מותרים להחזיק כלים אלו, כך שאי אפשר להמיקל להשיב שהינו סומך על רב מסויים ובהכרח שאינו מתחשב כלל עם דעתם של חכמי ישראל, והינו בגדר 'פורק עול ממטע, ועל כגון אלו אמרו חז"ל חייב מיתה!

גם לעניני פריסה החובה להיווצר בדעת תורה

ישנם כאלו שאומרים שצריכים את זה לפרנסה, אולם בענינים אלו אי אפשר לו לאדם להכריע לעצמו מבלי להיווצר בדעת תורה, עליו להרצות בפני הרב כל הסיבות שלפיהם נראה לו שהינו זקוק לכך, והוא זה שיכריע אם כנים דבריו, כי לפעמים אין בדבריו שום הצדקה להחזיק מכשירים כאלו, ואין זה כי אם יצר הרע המדבר מתוך גרונו...

גם אם יוכחו שצדקו דבריו, עדיין אין שום היתר להחזיק מכשירים שאין להם 'פילטער' חזק מחברם שאינה מתפשטת בשום מצב, כך שיהיה מובטח שלא יכשל חלילה בשום מראה של איסור, וגם אז יראה לנכון שלא להסתובב עם הכלי בריש גלי, הרי בסופו של דבר גם מכשיר עם פילטער הוא מציאות של בדיעבד, וענין של בדיעבד עושים בצינועה. משל למה הדבר דומה למי שהרופאים אסרו עליו לאכול ביום הכיפורים שגם אם מקיים מצוה באכילתו, אין הוא אוכל כי אם בחשאי, כי מתבייש להראות שהינו שונה משאר חברו על אחת כמה וכמה בכלים אלו שגם הצריך בהם לפרנסה אי אפשר להגדירו כעושה מצוה, ועליו להתבייש מלהראות בחוצות.

בנוסף יש בכך ענין של קרירות ומכשול לדבים, כי ישנם המתאווים למכשירים טמאים אלו, ובידעם שיוקעו אותם מן המהנה נמנעים הם מלהחזיקם אבל אם יראו את פלגו ואת אלמוני מסתובבים עם מכשירים כאלו יחליטו גם הם לפרוק מעליהם 'עול הציבור'... והם הרי אינם יודעים שמדובר במכשיר מסוכן.

בני חיי ומזוני להתגוררים מכלים אלו

מידה טובה מרבית מדידת הפורעניות
 חמש מאות פעמים (ראה רשי"י שעות לז' א"א)
 אמרו המחזיקים מכשירים טמאים

עיקר התשובה על העונן החמור ע"י קבלה על להבא

הנה עומדים אנו בימי השובבים (ח"ת) שאודותם דיבר מרן האו"י הקדוש (בשער רוח הקודש תיקון כז) שהמה מסוגלים לתיקון פניו הקדושה ואמר שרמו לדבר מצאו במקרא (ויסתר ד' ת) 'שובו בנים שובבים' - ר"ת ש'מות וארא ב'א בשלח יתרו משפטים.

כל אחד מישראל לפי מצבו דואב לבו מפגמים אלו, ובשבעות המסוגלים האלו עוסק כל אחד בתשובה ובתיקונים וכיון שהחלק העקרי שבתשובה היא הקבלה שלא לשוב לכסלה עוה, לכן מוטל על האדם לדעת מה הם האמצעים הנדרשים לזה הענין, ולקבל על עצמו להתגורר מהם מכאן ולהבא כי בלאו הכי חסר לו עיקר התשובה.

שמירת הקדושה היא יסוד לכל התורה

חז"ל הקדושים (ברכות יב) דרשו על מאמר הכתוב (מסדר טו, לו) 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם' - 'אחרי לבבכם זו מינות ואחרי עיניכם זו זנות והכתוב סמים 'למען תזכרו ועשייתם את כל מצוותי והייתם קדושים אלקיכם, בדבריו אלו מעיד הכתוב שאי אפשר לזכות לקיום כל המצוות כדבעי ולהיות בגדר 'קדוש לה', אלא אם כן מקדש את עיניו ואינו מזין אותם במראות המעוררים זימה ר"ל, וכפי שאכן רואים בחוש שמצוה זו היא יסוד לקיום כל התורה, וכל רפיון בעיקרי הדת נובעת מולול בייסוד זה, תחילה לכל נמשך הפוגם בעיניו לעונן הקדושה ר"ל, [וכפי שפירש"י (שם) ור"ל:
 'העין רואה והלב חושד והעין עושה את הנבירות] ואחר שנכשלים בזה הענין מתרחקים מאוד מהש"ת וכתוצאה מתרפים מכל המצוות ומולולים בכל עקרי הדת ר"ל.

הכלי משחית הם כלי זיינה של הסטרא אחרא בעקבתא דמשיחא

לדאבונו ניכרים הדברים באלו שישי להם הכלים הטמאים, בעבר היה היצר משתולל ברחובה של עיר, והוטל על כל אחד להשגיח על עצמו רק בעת צאתו לרשות הרבים וכיהים בעיקבתא דמשיחא מתגברים חיילותיה של הסטרא אחרא ומנסים להחזיר את טלפיהם גם ברשות היחיד, ויצירה חדשה מעולם הטכנולוגי נוצרה על ידם הלאו היא הכלי הנורא שכיהים יכולים גם להעבירה מיד ליד ושורפת נשמות מבלי להבחין בין טובים לדעים ר"ל, ולכן מחובתו של כל אחד הוצאה בתשובה לבעד את כל סוגי הכלים הרעים מרשותו, ולהזהיר גדולים על הקטנים שכלים אלו הם אסורים בכל יראה ובכל ימצא. רק מתוך כך יחשב הוא לבעל תשובה.

חמורים דברי סופרים מדברי תורה ובכלל זה גם דעת' שבימינו

איתא בגמרא (ברכות טז) 'כל העובר על דברי חכמים חייב מיתה', והדברים מעוררים תמיה, שכן ישנם כמה וכמה גופי תורה שאין העובר עליהם חייב מיתה, ולמה יהיו חמורים דברי סופרים מדברי תורה? ויש המיישבים שהתורה שבתורה הוא בחינת 'מלך' כי הציויים שבה הם גזירותיו של הקב"ה, ודברי חכמים הם רק גדרים וסייגים המרחיקים את האדם מן העבירה, והמה כדוגמת 'שומרי המלך' השומרים על המלך לבל יפגע בו.

והנה מדרכו של עולם שאין המלך יכול להעניש ולהמית את מי שעבר על גזירותיו, מבלי לעמידו מקדום לדון וכו' יודוש היטב כל פרטי החטא ואז רק אם יתברר שאין מקום להצדיקו רשאי הוא לחרוץ את דינו. שונים פני הדברים בשומרי המלך, הללו רשאים לפגוע ולהמית בלי חקירות ודרישות

טיב המערכת

בצאנו ובבקרנו נלך

כאשר פרעה מתחיל להשתכנע ושלוח חלק מבני ישראל ממצרים, הוא שואל 'מי והולכים? ומשה רבנו עונה לו 'בנעורנו ובזקננו נלך, בבנינו ובבתנו, בצאנו ובבקרנו נלך, ועלינו להבין את השאלה וגם את התשובה, פרעה מבין כבר שחלק מבני ישראל צריכים ללכת לעבוד את ד', אבל הוא לא יודע איזה חלק מבני ישראל הוא זה שנבחר ללכת לעבוד את ד', אבל להרע לא עלה בדעתו כי כל בני ישראל הולכים לעבוד את ד' 'וכ"ש שאין צורך לקחת את הצאן והבקר, כי מה הם קשורים לעבודת הש"ת, כך לפי דעתו, אבל משה רבינו עונה לו 'כולנו הולכים הגדולים הקטנים הזקנים ואפילו הצאן והבקר, כי אצל יהודי הגשמייות הוא חלק מהרורותניות, כי ממנו נקח לעבוד את ד', ולזה פרעה לא הסכים כי גוי לא יכול להבין מה הקשר בין כבש ופרה לעבודת ד', וגם מה ההבדל בין כבש ופרה לחמור או לכל חיה טמאה אחרת.

פעם זה היה צאן ובקר היום זה 'אמצעים' טכנולוגיים, וגם היום כמו פעם הראש הגויי עושה הפרדה בין רוחניות לגשמיות, הם יכולים לבוא לבית תיפלתם כאשר ראשם מונח בתוך המקומות הכי מזהמים וכל זוממת העולם נמצאת בתוך ראשם ובכיסם... ומבחינתם זה לא מפריע אחד לשני, וגם אם ירגישו שמשהו לא בסדר - הם מסתדרים עם זה, אבל יהודי אינו כן, יהודי לא יכול לאכול מאכל שהיה מתחת המיטה כשישנו עליה בגלל רוח הטומאה השורה על המאכל, וכל שכן שאינו יכול להסתובב עם הטומאה בכיסו, כי יהודי הוא טהור, וטומאה וטהרה פשוט לא הולכים יחד!

שבת זו - בעיצומם של ימי השובבים
 הקדושים - נבחרה לשבת טהרה, בה אנו מקבלים על עצמנו להתנהג כיהודים ולא כגויים חלילה, ומאחר וכל גדולי ישראל ללא יוצא מן הכלל פסקו שהכלים הטמאים אסורים מן התורה, על כל אחד לעשות בדק בית שלא יהיה ברשותו שום 'אמצעים' אלקטרוניים שאין דעת חכמים נוחה הימנן, ויהי רצונן שבזכות הטרהה נזכה בקרוב להיגאל גאולת עולמים.
 (ע"פ טיב תורה-בא)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א **במספר מיוחד וישיב**
באידיש: 073-2951321 **בלשון הקודש: 073-2951320**
עדכוני שיחות: 100024-0534

טיב
ההודעות

פ"ח הוצדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

תפילה בבית הכנסת ובמנין

א. א"ד יוחנן אין תפילתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת (ברכות ה.) פירוש עם הציבור (טור).

ב. ישתדל אדם להתפלל בבית הכנסת עם הציבור, מפני שאין הקדוש ברוך הוא מואס בתפילת הציבור (ס"ז צ"ט ומ"ב סק"ח).

ג. ואף על פי שיש יכול להתפלל בביתו בעשרה מכל מקום רוב עם הדרת מלך, וגם אין תפלתו של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת, שנאמר לשמוע אל הרינה ואל התפילה, במקום רינה שם תהא תפילה דהיינו בבית הכנסת, ששם אוטרים הציבור שירות ותשבחות בניעימות קול ערב, שם תהא התפילה נשמעת (ש"ע הרב ס"י).

ד. ואפילו היה בהם חוטאים גם כן לא ימנע מלהתפלל עמם (מ"ב סק"ח).

ה. ונראה לומר דלשון 'שתדל' אדם להתפלל בבית הכנסת עם הציבור וכו', דכוונתו כמו דאיתא בטור שאחרי שהביא כמה מאמרי הש"ס המדברים במעלת וגודל הפלגתו של תפילת הציבור, סיים בזה"ל, לכן צריך להשתדל בכל כוחו להתפלל עם הציבור וכו' עכ"ל, דהגיש בכל כוחו, ובדאי רצונו לומר כלפי מה שיש לפעמים מניעות אשר לפירו פטור מתפילה בציבור ע"י אונס וכיוצא בזה, מ"מ מחמת גדול מעלתו, ישתדל בכל כוחו לפני משורת הדין, אם יש באפשרותו להגנוב על המניעות יעשה כן (מנח"ה ס"ו).

ו. ועיקר תפילה בציבור הוא תפילת שמונה עשרה, דהיינו שיתפללו עשרה אנשים שהם גדולים ביחד, ולא כמו שחושבין ההמון שעיקר התפלל בעשרה הוא רק לשמוע קדיש וקדושה וברכו, ולכן אינם מקפידין רק שיהיו עשרה בבית הכנסת, וזהו טעות, ולכן חוב על האדם למהר לבוא לבית הכנסת כדי שיגיע להתפלל שמונה עשרה בציבור (מ"ב סק"ח).

ז. אם יש לו אפשרות להתפלל בבית הכנסת ביחיד או בביתו בעשרה, תפילת צבור עדיף, ואפילו אם גם בבית הכנסת יכול לשמוע קדיש וברכו, אפ"ה תפילת ציבור עדיף (מ"ב סק"ח).

ח. ההולך בדרך והגיע לעיר ורוצה ללון בה, אם יש לפניו עד ד' מילין מקום שמתפללים בעשרה, צריך לילך שם להתפלל עמהם ופירוש לפניו, היינו דוקא בדרך ההולכת לפניו שבאל"ה יצטרך לבסוף לילך שם (ס"ז ומ"ב סק"ג).

ט. ובספק אם ימצא מנין אינו צריך לחזור (קצוה"ש ס"ג ס"ב).

י. שיעור מיל הוא 2000 אמה: לחז"ל 1152 מטה, ולהג"ח נאה 960 מטר.

יא. וכל זה באופן שלא יצטרך לילך יחיד עי"ג מפני שלא יחכו לו אנשי השיירה (מ"ב סק"א).

יב. וגם מיירי שעוד היום גדול, שאפילו אם ילך עד שם יוכל להגיע שם בעוד השמש על הארץ, דאל"ה אינו מחוייב להמשיך לשם כדי להתפלל, דאמרו ח"ל לעולם יכנס אדם בכי טוב בעוד השמש זורחת (מ"ב סק"א).

יג. וכזהו שיש מכוניות: חייב לנסוע בשיעור זמן מיל להשיג תפילה בציבור, והחובב בנסיעה בזמן בשיעור הילוך מיל היינו מצד הזמן (תשוה"ח ס"א צ"ח), וי"א דגם לדידן

להתבונן ולהודות על כל החסדים

שיש להם, אם לא שנאמר שהיתה הדאמתם על הבנים שהיו להם כמו הדאמתם על הגאולה והארץ שתהיה להם וכשם שעליהם היתה הדאמתם מעומק הלב מאחר שהשתוקקו לכך מאד, כמו כן היתה הדאמתם על הבנים העתידיים לבוא ועל אף שכבר היו מורגלים בזה החסד לא היו מדלגים על ההכרה בטובתה, וכל שכן שהודו על הבנים שכבר זכו בהם.

בין האגדות מוצאים את סיפור המעורר השתאות, וכך מספרים לנו חכמינו ז"ל: מעשה באדם שהלך בדרכו והיתה ההליכה כבידה עליו, ובצר לו ביקש מהש"ת שיזימן לו חמור, ואכן נענה מן השמים והזמין חמור לידו, אך במקום שישגי מטרותו הנכספת לרכוב על החמור, הוכרח הוא לשאת את החמור. לכאן למדו חכמינו ז"ל שעל האדם לפרט את בקשתו היטב, כי זה האדם כיון שלא פירט בבקשתו שרוצה הוא חמור לרכוב עליו, ולא בהכרח כי אם שרוצה הוא שיזימו לו חמור, על כן על אף שנענה בתפילתו לא השיג בכך את מטרותו.

כשמתבוננים בזה הסיפור נשאלת השאלה מאליו, כי זה שלא זכה לחכמית רצונו יכולים עוד להבין, שהרי בסופו של דבר לא האריך בתפילתו כדבעי ולא פירט היטב את רצונו. אולם בנוסף לכך רואים את מטרות רצונו עוד שמלבד מה שלא השיג את מטרות רצונו עוד הוצרך לסבול מחמת תפילה זו, כי ניתוסף לו יגיעה על יגיעתו, ואם עד כה הוטל עליו לשאת רק את עצמו, הכבידו עליו מעתה והכריחו אותו גם לשאת את החמור, וממיהה גדולה היא זו, כי מהו חטאו של האיש ההוא אשר לא תנו אלקים בבינה יתירה לדעת האין להתרצות לפני בוראנו, וכי מגיע לו מחמת כן להיענש?

אך כשמתבוננים גיכרת התשובה לכך מעצם העונש. זה האדם אחר שהכריחו אותו לישא את החמור הוכיח שהדבר הוא ביכולתו. זאת אומרת שבשענה שביקש מהש"ת חמור לרכוב עליו, לא היתה זאת ספני כי אפסה תקוותו ללכת על רגליו, כי עדיין היה ביכולתו להוסיף יגיעה על יגיעו, ולא ביקש מה שביקש אלא כדי שיוסיפו לו טובה על טובתו. כלומר, מלכתחילה התייב עמו ונתנו לו כח ללכת ברגליו, וגם כח להולץ עמו משא כבידה, והוא ביקש שיוסיפו לו טובה, ולא יצטרך כלל להטריח עצמו. תפילה כעין זה צריכה הודאה בצידהו הרי בכך שאתה פונה אליו אתה מצהיר שטובתך תלויה ברצון הקב"ה ומדוע אם כן התעלם מהטובה שכבר העניק לך בעבר? כשהתן מבקש שלא תצטרך להרבות ביגיעה כדי להגיע למחוח הפציה, מדוע התן מתעלם מעצם הכח שהעניק לך בוראך להגיע לאותו מחוח? זוהי אות של כפיית טובתו, ואם כן לא רק שאינך זקוק לתוספת טובה, אלא ראוי אתה שינוב לך מקצבת טובתך, ומענה תצטרך לשאת את משאך עליך.

הש"ת יהיה בעזרונו שנשכיל להכיר בחסדיו ולהודות עליהם, ובזכות זה יוסיף עלינו כנהגה וכחנה.

בין הדברים שבסיבתם קדו העם והשתחונו מונה רש"י 'בשורת הבנים'. ואילו לא ידעו שזכו ישראל בריבוי בלתי טבעי במצרים, היינו מבינים מלשונם שגם בשורת הבנים דומה ליתר ההודאות שנסגנו עמו, וכשם שבשורת הגאולה ובשורת הארץ באו אחר מאות שנות של שעבוד וצפייה לגאולה, כך באתה גם 'בשורת הבנים' אחר שנות צפייה על בגים, ועל כן ראו לנוכח להודות גם עליה.

אולם אחר שאנו יודעים שבפועל זכו ישראל במצרים להוליד ששה בכרס אחו, אי אפשר לפרש כי זהו המכונן בדבריו, ומה גם שאין את מוצאים בשורה מעין זו בדברי משה. ובהכרח צריכים לומר שלא היתה בשורת הבנים כיתר הבשורות הנמנים עמה, כי הללו אכן היו בשורות על דברים שלא זכו עד אז, ובשורת הבנים לא היתה כי אם 'ציווי מה לומר לבניהם כשיתבוננו בעבודת הפסח וישאלו מה העבודה האות, אלא שמתוך כך נזכרו גם בהחסדים העונשים שפליהם כבר התרגלו, וראו לנוכח להודות גם עליהם.

זהו לימוד עבדנו האין להביט על החסדים שהמשיך הבורא יתברך עלינו, כי על פי הרוב זוכה כל אדם בהרבה חסדים מן השמים, אולם מאידך אינו שלם בכל אות נפשו, וכל אדם מוצא איזה חלל בעצמו, היינו פרטים מסויימים החסרים לו, ומאחר שחסרונם מעיק עלינו, עצבון אחוזת, ושוכח מרובי החסדים אשר בהם הוא מורגל מאז ומתמיד, ואינו נתן לב להודות עליהם, וגם אם לבסוף יוחנן אותו הבורא ב"ה האחרון שהטיב הש"ת עמו ומילא את חסרונם, אולם גם אז לא יתן לבו על ריבוי החסדים שהטיב עמו הש"ת מאז ומעולם, ואף אם יודה עליהם ותהיה זאת מן השפה ולחוץ, כי מאחר שהינו מורגל בכל זאת אינו שם על לבו מה רב טובו ועד כמה עליו להודות על כך.

אולם אם נתבונן בעקבותיהם של החסדים נלמד מהם האין עלינו להודות גם על החסדים שבהם אנו מורגלים תמיד, הללו זכו לברכה מרובה של צאצאים, אולם מאידך העיקר עליהם עול השעבוד הנורא ומאוד השתוקקו להגאל ולחיות חיי חירות כעם בין העמים ושיהיה להם הארץ למושב, ומובן מאליה שאחר שהתבשרו על כך הודו על כך מעומק לבבם, אולם באותה שעה חזו אחר יוד החסדים שזכו בהם עד כה ומתוך כך חזו גם על הבנים כי השכילו להבין שגם זה לחסד גדול ייחשב והינו יותר חסד מעצם הגאולה כי מבלעדי בניהם אחריהם לא נשאר מהם שום זכר.

והדברים מדוייקים בלשונם של רש"י, שאמר על בשורת הגאולה וביאת הארץ ובשורת הבנים שיהיו להם עכ"ל, והנה תיבות 'שיהיו' לאלו עדיין לא זכו ורק הובטחו עליהם בעתה, אולם על בשורת הבנים מן הראוי היה שיאמר

ויקד העם וישתחוו: (וי"ט ס)
ופירש"י: ויקד העם - על בשורת הגאולה וביאת הארץ ובשורת הבנים שיהיו להם: ...

בין הדברים שבסיבתם קדו העם והשתחונו מונה רש"י 'בשורת הבנים'. ואילו לא ידעו שזכו ישראל בריבוי בלתי טבעי במצרים, היינו מבינים מלשונם שגם בשורת הבנים דומה ליתר ההודאות שנסגנו עמו, וכשם שבשורת הגאולה ובשורת הארץ באו אחר מאות שנות של שעבוד וצפייה לגאולה, כך באתה גם 'בשורת הבנים' אחר שנות צפייה על בגים, ועל כן ראו לנוכח להודות גם עליה.

אולם אחר שאנו יודעים שבפועל זכו ישראל במצרים להוליד ששה בכרס אחו, אי אפשר לפרש כי זהו המכונן בדבריו, ומה גם שאין את מוצאים בשורה מעין זו בדברי משה. ובהכרח צריכים לומר שלא היתה בשורת הבנים כיתר הבשורות הנמנים עמה, כי הללו אכן היו בשורות על דברים שלא זכו עד אז, ובשורת הבנים לא היתה כי אם 'ציווי מה לומר לבניהם כשיתבוננו בעבודת הפסח וישאלו מה העבודה האות, אלא שמתוך כך נזכרו גם בהחסדים העונשים שפליהם כבר התרגלו, וראו לנוכח להודות גם עליהם.

זהו לימוד עבדנו האין להביט על החסדים שהמשיך הבורא יתברך עלינו, כי על פי הרוב זוכה כל אדם בהרבה חסדים מן השמים, אולם מאידך אינו שלם בכל אות נפשו, וכל אדם מוצא איזה חלל בעצמו, היינו פרטים מסויימים החסרים לו, ומאחר שחסרונם מעיק עלינו, עצבון אחוזת, ושוכח מרובי החסדים אשר בהם הוא מורגל מאז ומתמיד, ואינו נתן לב להודות עליהם, וגם אם לבסוף יוחנן אותו הבורא ב"ה האחרון שהטיב הש"ת עמו ומילא את חסרונם, אולם גם אז לא יתן לבו על ריבוי החסדים שהטיב עמו הש"ת מאז ומעולם, ואף אם יודה עליהם ותהיה זאת מן השפה ולחוץ, כי מאחר שהינו מורגל בכל זאת אינו שם על לבו מה רב טובו ועד כמה עליו להודות על כך.

אולם אם נתבונן בעקבותיהם של החסדים נלמד מהם האין עלינו להודות גם על החסדים שבהם אנו מורגלים תמיד, הללו זכו לברכה מרובה של צאצאים, אולם מאידך העיקר עליהם עול השעבוד הנורא ומאוד השתוקקו להגאל ולחיות חיי חירות כעם בין העמים ושיהיה להם הארץ למושב, ומובן מאליה שאחר שהתבשרו על כך הודו על כך מעומק לבבם, אולם באותה שעה חזו אחר יוד החסדים שזכו בהם עד כה ומתוך כך חזו גם על הבנים כי השכילו להבין שגם זה לחסד גדול ייחשב והינו יותר חסד מעצם הגאולה כי מבלעדי בניהם אחריהם לא נשאר מהם שום זכר.

והדברים מדוייקים בלשונם של רש"י, שאמר על בשורת הגאולה וביאת הארץ ובשורת הבנים שיהיו להם עכ"ל, והנה תיבות 'שיהיו' לאלו עדיין לא זכו ורק הובטחו עליהם בעתה, אולם על בשורת הבנים מן הראוי היה שיאמר

ויקד העם וישתחוו: (וי"ט ס)
ופירש"י: ויקד העם - על בשורת הגאולה וביאת הארץ ובשורת הבנים שיהיו להם: ...

לקראת "שבת לטְהֵרְנוּ" שהנהיג מֶרֶן רבינו הגה"צ שליט"א בכל חצרות קהילנו, בשבתא קדישא הדין (שבת קודש פרישה בא השפ"ד).

נהחנה נא בצלותא קדם רבנא רחמנא, אנא פתח לנא ליבנא ונפשחנא. להתקרב ולהתדבק בקדושת שבתא קדישא הדין, להתקדש ולהיטהר בה מטומאת וחלאת הדור של טכנולוגיות שונות ומשונות, דוד של הפצת זוהמא וצחנה אל תוככי ליבות ונפשות ישראל רח"ל על ידי כליים מכלים שונים... יכולה היא שתרם "שבת לטְהֵרְנוּ" - לטלטל ולנער את לבבנו ונשמחנו, לעזוב ולהיעזב אחת ולתמיד ברוב עוז ותעצומות מכל אלו השטותים והבלים המלאים וגדושים עם ריקנות ותאוה שאין בה כלום...

וכל כוח טומאתם הוא בעיקר מוחץ ההרגל שהתרגל האדם בהם פעם אחר פעם ולפתים אותו הסטרא אחרא בתוקף זרועותיהם עד שכולו 'שקוע' בהם עד צוואר [המסכתא רח"ל] ונפשו זועקת להיחלץ מטומאתו.

לפיכך נתאחדה נא כל בית ישראל יחדיו בלב אחד, אנשים נשים וטף, לקריאת הקודש של "שבת לטְהֵרְנוּ" - למלא את נפשנו ונשמחנו במצבורים אדירים של תוכן מופלא מלא סיפוק אמיתי ושמתח לב פנימית, בתורה תפילה וחמירות של 'סגולת שבת קודש בימי שובב"ם ת"ת'. ולברוח כמפני אש מכל אותם כליים גדולים וקטנים 'זעירים' ומשוקצים [מאשינקאלען] אבי אבות הטומאה! לנזק מהם ומחמגם ולהציל את נפשו ונפש ביתו מדרת שחת. ולבוא בקדושה ובשמחה אל היכל שבת מלכתא "שבת לטְהֵרְנוּ"!

כתפילתם ורינתם של ישראל בשבת קודש בשירת רבי אהרן הגדול מקארלין זצוק"ל בזמר הנשגב 'קא אכסוף':

המקבלים קדשה משבת קדשך - טהר לבם באמת ובאמונה לעבדך!

שַׁבַּת לטְהֵרְנוּ!

אֲזַמַּר בְּשַׁבְחִין לְמִיעֵל גַּו פִּתְחִין

הרה"ק הרבי ר' הענין מסאלכנדר זצוק"ל הגיע פעם אל מאורע גדול של שמחה שהתקיים באחת מקהילות ישראל שנקרא להשתתף בו, אך לפליאתו לא הניחוהו השומרים להיכנס פנימה מחמת שלא הכירוהו, וגם לא היה בידו 'כרטיס הזמנה'.

כאשר הדבר מצוי במאורעות הגדולים שבהשתתפות גדולי ישראל, שכדי למנוע את הצפיפות והדחק מאלפי ישראל הצובאים על הפתחים שולחים לכל המזמנים 'כרטיס הזמנה' עם סידור מקום ישיבה מדויק באולם האירועים, ובהעדר כרטיס זה אין השומרים מניחים להיכנס פנימה בשום אופן.

הרבי ר' הענין קיבל כמובן 'כרטיס במה מיוחד', כדי שיוכל להופיע בהדרו לכבד את המעמד הגדול והמפואר, אך משום מה לא הביא עימו את כרטיס הכבוד, ועתה מצא את עצמו עומד מוחץ לאלוהי הענק כשאין באפשרותו להיכנס פנימה. [בהעדר מטפח הפלפולן כביטוי, להקשר בו לא אחד הסודנים שפנפים ולהדויע על העיכוב שמעכבים השומרים את הרב מכתוץ...]

כראות הרבי ר' הענין שאין שום דרך לפתוח לפניו את הפתח המצוי לעצמו 'תחבולה' נאה, כמאמר החכם (משלי כ טו) "בְּתַחְבֻּלוֹת עֲשֵׂה מְלָחָמָה". - ובכן יצא הרבי ובעבור זמן מה חזר כשידו מחויקה בכיבוד גדול המונח על כתפו ומשתלשל ויורד על גבי חזהו, כדרך המנגנים בכינורות וכך התקרב ובה אל פתח האולם כמי שמוכן ועומד לעלות אל דוכן התזמורת ולפרוט על כינורו...

כשראו שומרי הפתח את הכנר המומחה מגיע עם כינורו אל אולם השמחה הבינו שכנראה זהו אחד האומנים מחבורת 'תזמורת' הענק שהוזמנה לאותו אירוע, והוא נמנה בין המזמנים על הכינורות... לפיכך פתחו לו תיבה את הפתח, כדן כל שאר הנגנים והמזמרים הנכנסים הימשיך עם כלי התזמורת פנימה, ובכך הצליח הרבי ר' הענין להשתתף פנימה. בשבת שלאחר מכן, כשנכנס הרבי בהדרו לעריכת השולחן הטהור אשר לפני ה' לבילי שבת קודש, בטרם פצה בקול נעים לקדש בלהב אש על הכוס פתח הרב ואמר:

"אֲזַמַּר בְּשַׁבְחִין לְמִיעֵל גַּו פִּתְחִין" - הנה רוצים ומשתוקקים אנו בכל לב ל'מיעל גו פתחין', להיכנס ולבוא בשערי היכל מלך, ולהשתתף בסעודתא לשבתא עם משתוריתא קדישא, ביחוד שכינה הק' עם מלכא עילאה, עתיקא קדישא.

אך השומרים הסובבים אינם מכירים אותנו... ומחמת רוב ענותותנו וחטאתינו שפנמנו במשך השבוע נזרקים אנו בבושת פנים חוצה [שבת איתות חט] ואין מלאכי עליון מכירים אותנו להכניסנו פנימה מאחר שנתקלקל ונשחת הצלם אלקיים של הנשמה הטהורה. ובהעדר 'כרטיס הזמנה' מוכן וממוכן מראש בהכנה דרבה לקראת שבת, הרי 'יעמדו השומרים' שומרי משמרת הקודש על משמרתם ולא יניחו להיכנס פנימה בשום אופן.

כנרמז כל זה בין השיטין של מגילת 'שיר השירים' הנאמרת בכניסת השבת (ה' אה-): "בָּאִתִּי לִגְנֵי אֲחֹתִי כְּלֵה וְגו', קוֹל דְּוָדִי דוֹפֵק פְּתָחַי לִי וְגו',

בְּקִשְׁתֶּיהָ וְלֹא מִצְאָתֶיהָ; קָרָאתִי וְלֹא עֲנֵנִי. מִצְאָנִי הַשְּׂמָרִים הַסְּבִיבִים בְּעֵדֵי הַכּוֹנֵי פְּעֻעוֹנָי, נִשְׂאוּ אֶת רִדְדֵי מַעְלֵי שְׂמֹרֵי הַחַמּוֹת וכו', עֵינַי שֶׁם הַיֵּטֵב הַעֲנִין.

ובכן מה עצה ותחבולה נוכל להמציא בדבה, כדי שיניחו אותנו השומרים הנאמנים שומרי החומות להיכנס ולבוא בשערי ארמון.

אכן, סיים הרבי, מלכותא דארעא כַּיָּן מלכותא דרקיעא וכאותה עצה שטיכסנו בשבע בכוונתנו אל אולם האירועים פנימה, נוכל גם להשתמש בה לקראת שבת מלכתא. - כאשר נבוא אליה בשמחה בשירה ובזמרה הרי סגולתה של שמחה לפרוץ ולפתוח את כל השערים!

שַׁבַּת לטְהֵרְנוּ!

סגולת השבת בימי שובב"ם - ב

כאשר יהודי מגיע בשמחה וליבו שופע אהבת אמת אהבת יושר, אהבה לשבת קודש, ולהש"ת מקדש השבת, ולישראל שומרי השבת, מתמלא לבו שמחה של שבת, ומיד פותחים השומרים לפניו את כל השערים שכן המלך צריך לו בהיותו אחד מחברת משמחים השמחים לפני המלך והמלכה באהבה ובדבוק!

[ומקורו נאמן בסוגיא ערוכה בפ"ג דתענית (בבב) כששאל ר' ברוקא חזאה לאליהו הנביא אי איכא בן עולם הבא בשוקא דבי לפט, והראה לו על גני תרי דבתנים שהיו מבדחים ומשמחים את העצובים שהם בני עולם הבא. וביאר במהרש"א חיזוי אגדות על אתר (ד"ה כי חזון) שלכן נעשו בשמחתם בני עולם הבא, לפי שבכך משמחים את השכינה, שכשאיש ישראל בצער שכינתא מקוננת עליו (מטהרין טו) קלני מראשי קלני מזרועי ע"ש].

היינו שפוחתים ישראל קדושים בפתח זמירות סעודת השבת: "אֲזַמַּר בְּשַׁבְחִין לְמִיעֵל גַּו פִּתְחִין" - בכוח 'אזמר בשבחין' בשירות ותשבחות יפתח ה' את הפתח ל'מיעל גו פתחין' - ומאחר שכבר נכנס איש ישראל פנימה אל תוככי פנימיות שבתא קדישא ונעשה 'בן מעין עולם הבא', הרי הוא ממלא מנער את עצמו להחליץ מכל החולין של ימות החול, כל הרפש והזוהמא ונשארם מכתוץ, "כְּלֵהוּ עַרְקִין וְאֲתַעְבְּרוּ מִנֵּה" (תפילה בטומא זוזק ר"ב ליה) - ולא נותר לו כי אם להחדיד את השבת בלבבו ונפשו פנימה, בכל ענייני עבודת השבת מנוחה ושמתחה, כדי שיהא כולו אפוף בניחות השבת. לזכך ולתקן את נפשו ונשמחו בתקונו השבת, ולנצל אל נכון בימים המקודשים הללו את 'סגולת שבת קודש בימי שובב"ם ת"ת'. קריבו שושבינין עבדו תקונין!

שַׁבַּת לטְהֵרְנוּ!

אות הוא ביני וביניכם

גרסינן בפרק הקומץ רבה (מנחות טז): "תניא רבי עקיבא אומר, יכול יניח אדם תפילין בשבתות ובימים טובים תלמוד לומר (שמות יג טז) 'וזהו לאות על ידך ולזוטפת בין עיניך' - מי שצריכין אות, יצאו שבתות וימים טובים שהן גופן אות" ע"כ. משל נאה המשיל בזה מרן החפץ חיים ז"ע בספרו הק' 'מתנה ישראל' (פ"ק ס"ח) בעיד אחת התגורר 'סוחר' מפורסם רב מוניטין, שעסקי מסחרו היו מסועפים במקומות שונים, ולצרכי מסחרו היה רגיל לצאת למסעותיו לעתים תכופות.

בעקבות נסיעותיו הרבות והיעדרותו מבתו לתקופות ארוכות היו סוחרים רבים מקומות שונים שחפצו לבוא עימו בקשרי מסחר, כשיצא שמו להרילה כסותו ישר והגן. אך פעמים רבות הגיעו סוחרים מערים אחרות אל ביתו של הסוחר העשיר, וכאשר לא מצאוהו בביתו בעקבות נסיעותיו התכופות לא ידעו אם עדיין עוסק הוא באותו מסחר שחפצו לסחר עימו, או שמת עזב את אותם עסקים ומצא לו עסקים אחרים או אולי עקר לגמרי את ידיתו מאותה עיר ועבר לדור בעיר אחרת, כך היו הסוחרים השונים תוהים ומסתפקים בכל פעם אם אכן קיים עדיין אותו בית מסחר. כששמע על כך הסוחר העשיר, המוין 'שלט' גדול ונאה שעליו נחרטו באותיות גדולות וברורות שם בית המסחר וטיב הסחורה הנמכרת בו, ותלה את השלט בחזית בית מסחרו המפורסם, למען יהיה לאות ולסימן לכל הסוחרים שכאן פועל עסק זה במיטבו.

ובכן ידעו הכל ויבינו, שגם אם האיש נסע הרחק מבתו ואינו עומד כעת על סחרות, הרי כל עוד שהשלט קיים בחזית הבית, הרי שבית המסחר קיים ולא נסר. - אבל מיזם שיוסר השלט מחזית הבית הרי יבינו הכל שובת העסק נסגר, ובעלי עזבו את המקום ופנו לעסקים אחרים. כיוצא בדרך - סוים החפץ חיים - הוא בטיב הנמשל, איש ישראל קודש כמוהו כאותו סוחר המסגל לצעות של מצוות ומעשים טובים, כי טוב סחרה מכל סחרוה. אך פעמים רבות נעזב האיש מן הבית בתי גוואי של תורה וקדושה, ויוצא לרעות בשדות זרים, הולך לו בדרכים אחרות ומסגל לעצמו סחרות שונות...

ברם כטיב המשל כן טיב הנמשל, כל עוד יש 'שלט' בבית הרי הסוחר קיים והרי סחרותו קיימת, וגם אם נסע למרחקים עתיד הוא לשוב ולעסוק בסחרותו.

ומה הוא אותו 'שלט' גדול של איש יהודי? - הלא היא 'שבת קודש'! שהיא 'אות וסימן ועדות על יסודות אמונת איש'

הפּשֵׁךְ בַּעֲבוּר הַבַּא |

סיפורי השגחה פריטים שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

שַׁבַּת ז' - ג

הסיפור שלי מתחיל שנים אחורה אחרי גירושין הדרדרתי לבירא עמיקתא עד דיטא תחתונה של שער ה' נ' ממש כפשוטו. שנים של צער וסבל לכל המשפחה בראותם אברך חרדי שנפל ברשת היצר בדרך החמורה ביותר. הדמעות התפילות של התורים ומי יודע מה עוד החזירו אותי למוטב אחרי שנים רבות, כאשר היום ברוך ה' אני יושב ולומד יום שלם בכולל חרדי לא רק בחיצוניות כי אם בפנימיות ממש.

המילוגות של הכוללים הם דלים מאוד בשבילי, ולכן יש יהודי שמכיר אותי וכל יום רביעי הוא מתקשר אלי שאבוא אליו. הוא מסדר לי מעטפה לכבוד שבת וכן פעמים רבות מצרכים לשבת עבורי ובני שחי איתי. הטלפון מגיע באופן קבוע בשעה קבועה. ויהי היום והצלצל טלפון הקבוע לא הגיע. אני טיפוס מאוד מסודר, ויש לי את הסדר יום והזמן מתי שאני עושה קניות ומתי מבשל וכו', ראיתי שהטלפון בושש מלהגיע, אז התקשרתי בעצמי, אלא שהוא השיב שכרגע אין לו כלום עבורי ואולי יותר מאוחר. הודיתי לו בנימוס ויצאתי לרחובה של עיר.

נשאתי עיני לשמים ואמרתי: 'ריבוננו של עולם, אתה זן ומפרנס לכל, עד היום הוא השליח, אבל אתה יודע שאין לי זמן לחכות, ולכן אני יוצא עכשיו לשוק לקניות לכבוד שבת קודש'.

יצאתי כאשר אין לי בכיס פרוטה, אבל בליבי ידעתי שישועת ה' כהרף עין. נכנסתי לשוק שם אני עורך את הקניות מידי שבעה והמתנת לישועת ה'. לא חלף רגע ואדם לא דתי קורא לי ושואל אם אני מכיר אברך שזקוק לכסף לכבוד שבת קודש?! השבתי לו שאני בעצמי זקוק כעת. הוא לא האמין למשמע אוזניו, והוציא מהכספומט סכום נכבד ומסרה לידי.

אבל הוסיף תנאי שהוא רוצה לשאול אותי שאלה בדת... [אני כמובן הייתי חזק בזה, ולכן הסכמתי לדבר אתו על זה], ישבנו לשוחח, והוא היה בהלם איך חרדי כמוני מבין בכל עולם התורה, ולא האמין למשמע אוזניו עד כמה הייתי מדורדר ועתה הוא היה בהלם 'איך יכול להיות שיצאת מהמצב הזה עד שהפכת לאברך?! הוא לא נרגע ורצה לשמוע איך?! שהרי הוא מתברר במצב לא יותר טוב ממה שהייתי אני, ועכשיו התברר הסיפור האמיתי: מסתבר שמדובר בבחור מבית חרדי חזק שמצא עצמו נפלס מהמערכת, ועתה משתוקק לחזור אך לא יודע כיצד... קשרנו קשר ונקווה שיצליח לחזור לכור מחצבתו ולצאת מכל תאוות העולם שהוא שקוע בהם.

אחר הדברים האלו התקשר היהודי הצדיק שעוזר לי כל שבוע והתנצל, אבל כאשר סיפרתי לו מה שקרה הוא נרגע, והבין שמשמים רצו להפגיש ביני לבין אותה נשמה אבודה, וזו הייתה הדרך של הבורא לעשות זאת, שהרי מי שם בליבי לצאת לשוק ללא פרוטה ושהוא יפנה בדיוק אלי?!

בכל המעשה הזה.

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטית פוזנץ לשלוח אל ר' שפחה ספואלס
בפּקֵס: 15326517922
או ל: o.y.wines@gmail.com

ישראל במי שאמר והיה העולם אשר ברא את עולמו בששת ימים וביום השביעי שבת וינפש. כל עוד שנושא איש ישראל על עצמו את השלטה הגדול הזה ומעלה על נס את תפארת שמירת השבת הרי הוא מעיד על עצמו שלא עזב ח'ו את אלוקי, והרי הוא קיים ואמונתו קיימת ורצון ליבו ותשוקתו הינם לעשות רצון קונו בכל לב ונפש ומאוד. כי השבת "אות ה"ו בינו וביניכם", והוא נשאר נאמן ליהדותו. ולפיכך גם אם עבר האדם ח'ו איהו עבירות ממצוות התורה, ונכשל בפיתוי יצרו הרע, כל עוד שאות השבת קיימת בו ומשמרה בכל לב הרי השבת מעידה בו שהוא שייך לעם ישראל קודש, כאותו סוחר שהשלט מעיד בו שלא עזב את בית המחרים. אבל אם חלילה יחל את השבת ולא ישמרנה, הרי נפל השלט הראשי מחזית ביתו, והרי הוא כמכריו שעזב את כרם בית ישראל, ויצא לדעות שדעות זרים ואינו שייך עוד לדת ישראל, ואחריותו מי ישרתו. ולכן קיימא לן במומא לחלל שבת שדעו כמומר לכל התורה כולה, וכדין המומר לעבדות כוכבים רחמנא ליצלן.

לפיכך מהאי טעמא, בהיות השבת קודש 'אות' החתום של איש ישראל כתבו בספרים הקדושים שיש בכוח השבת להביא כפרה גדולה על מה שפגם באות ברית קודש, אות כנגד אותו!

שַׁבַּת לְטָהוּרָה

לְנִיחַ בּוֹ וְלְשִׁמּוּחַ בְּתַעֲנוּג אֲכוּל וְשֵׁתוֹ - כָּל עֵדֶת יִשְׂרָאֵל יַעֲשֶׂה אֹתוֹ

(סוּר כ"ל מִקְדָּשׁ)

בדרך רמז פירשו בסוגלת מאכלי השבת כשאוכלים בקדושה לכבוד שבת, פי בהם תיקון מופלא לפגם אות ברית קודש, כי פגם זה חודר בקלקולו בעצם הגוף עצמו כנגדע שיש בו את כל כוחות הגוף, וכשחודרת קדושת מאכלי השבת אל תוך הגוף הרי ממילא הוא מודרך בטהרה.

והיינו הרמז, שמכוח 'לנוח בו ולשמוח בתענוג אכול ושתי' - על ידי זה 'כל עדת ישראל יעשו אותו, מלשון 'אות', שיתקנו ויטהרו בו את ברית קודש.

סיפר לי מו"ר כ"ק האדמו"ר ממשכנות הרועים הגו"צ רבי בנימין רבינוביץ זצוק"ל, דיין ומו"ץ העדה החרדית פה עיה"ק ת"ו. הגה"ק בעל דברי חיים מצאנז צוק"ל יצא פעם לזרבי נסיעתו אל ארץ הגו, כדרךם של הרבה צדיקים בדורות קדומים לערוך נסיעות בערי ישראל ובמושבותיהם כדי לקרב את ליבם לאביהם שבשמים כאשר בימים ההם היו נסיעות החסידים אל הרבי קשים יותר, וחסידים רבים התקשו לערוך מצידים 'נסיעות' תכופות ולכן היו הצדיקים מסובבים הם בין ערי פזורות ישראל.

באותה 'נסיעה' שערך הדברי חיים להונגריה עשה שבת אחת בעיר קולומייא הגדולה והמפורסמת ולשם התקבצו ובאו יהודים רבים מן הכפיים העירויות שבגלילות, וערך שם הצדיק את שבתו דרכו בקודש בתפארת אש קודש.

בליל שבת קודש, בעת שערך הצאנזער רב את שולחנו הטהור לכבוד שבת מלכתא, עבר ברחובה של עיר סמוך לבית המדרש איש יהודי מתבולל, משכיל שהתרחק כמעט לגמרי מן היהדות רח"ל, וכראותו את האור הגדול הזורה מבית המדרש, ואת ההמולה רבתי שמסביב בית המדרש המלא מפה אל פה בחסידים ואנשי מעשה, שבאו לחסות בצל הקודש ומשתתפים עתה בטיש' של שבת בומירות וששחות בשמחה רבה.

שאל האיש את אחד החסידים אודות השירה והשמחה שבבית המדרש, והלה סיפר לו שיש כאן אורח גדול רם המעלה אחד מגדולי הדור, ה"ה הרבי הג' מצאנז, שעורך עתה את שולחנו בבית המדרש לכבוד שבת קודש.

היהודי שהיה מסוקרן לראות פעם 'טיש' של רבי מקדוב, נמשך

כחבלי קסמים פינמה אל תוך בית המדרש, נעמד לו כך בבושת פנים מן הצד, והביט בהתפעלות עצומה בתואר פני קדשו של הצדיק העובד את קונו בהתלהבות, וכולו שופע אור נערב ושמתח חיים, ביחד עם כל החסידים אנשי המעלה, היה זה בעיניו מעמד מרומם ביותר, והוא נשאר כך רתוק למקומו שעה ארוכה, בהתבוננת אחר עבודת הצדיק והחסידים בפנים מאירות.

והנה עם תום השירה והזמרה שנים משכשה שעה ארוכה, רואה הוא את הגבאים הנאמנים מגישים בפניו הרבי מש גדול, שעליו מונחת קדרה נאה עם תבשיל מסוים שהוגש לכבוד שבת. הרבי הקדוש אכל מעט מן המאכל כדרכו, ומשסיים את אכילתו החל מעמד חלוקת השירים לכל הציבור הגדול. אחד הגבאים נטל את הקדרה בידו, והחל להתהלך עמה בכל רחבי בית המדרש ממש לאחד לשני, ולכל אחד חילק מנה קטנה של 'שיריים'.

על מידועת המשכיל הקולומאי שרק 'קפץ' לכאן כדי להסתכל מן הצד... לא פסח הגבאי, ולא רצה להפלוטו משאר האנשים כדי שלא יביישו, ותחב אל תוך ידו גם מנת 'שיריים' מקדירתו של הרבי הג'.

בתחילה נבחר מעט האיש, כי לא הכיר ולא ידע את התלוכחיהם של החסידים, אך כשראה את כולם אוכלים את השיריים בדחילו ורחימו לעונג שבת, אכל גם הוא כמהים.

והנה כשחזר היהודי לביתו החל פתאום לחוש בכאבים שונים בבטנו, הוא לא היה מסוגל להכניס שום דבר מאכל לפיו, וככל שניסה במשך השבת לאכול משהו הקיא על אחר את כל מה שאכל. הוא נחרד ונבהל על נפשו, וכשראה כעבור כמה ימים שהמחלה המשוונה הזו אינה עוזבת אותו, ואינו מסוגל לאכול כלום פנה מיד אל הרופא המקומי שלאחר שלא מצא בו כלום הפנה אותו לפרופסורים מומחים בעלי שם שאף הם לא הצליחו למצוא כלום בגופו.

הוא החל לעבור סדרת בדיקות מקיפות, אך שום רופא לא הצליח לגלות את מקור המחלה המסתורית שפקדה אותו.

לאחר כמה ימים של סבל קשה מאותה מחלה, פגש בו ידיד יהודי מאמין וירא שמים שכששמע ממנו את השתלשלות המחלה המסתורית הזו שתפסה אותו תיכף אחר ששב מן הטיש' של הרבי הג' מצאנז, הבין שיש קשר בין הדברים ואמר שלבטח יש דברים בגו ויש לפנות לאלתר לצדיקים שרק בידם יש את הכוח להשיעו. אם כן אפוא דרש החולה, קח נא אותי מיד אל הרבי מצאנז, חייב אני לפקוד את מעונו עכשיו!

זאת לא נוכל לבערנו, ענה לו ידידו, מחמת שהרבי כבר עזב לפני יומים את עירו ואת ארצו, וחזר למעונו לעיר צאנז שבפולין הרחוקה. - אבל, הוסיף האיש, יש לנו גם כאן בעירנו שלנו רב גדול צדיק נשוגב, הלא הוא הרה"ק רבי הלל מקולומייא צוק"ל, בעל "משכיל אל דל", מתלמידיו הנאמנים של מרן החתם סופר צוק"ל, שהוא גם כן איש קדוש, וכנראה אף הוא יוכל לסייע בעדך.

התפלא המתבולל ולא הבין, וכי מה הקשר בין הרבי מצאנז לרב של קולומייא? הלא אנכי הייתי בשולחנו של הרבי מצאנז, ואיך מתקשרת הבעיה שלי אם הרב שלנו?

הסביר לו ידידו הנאמן, אל דאגה: כל הצדיקים כולם באותו עסק! [אילן אין באיני...]. מן הסתם גם הוא יוכל לעזור בזה. וכך דיבר על ליבו שבוודאי לא יזיק לו כלום הביקור בבית הרב, ולמה שלא ינסה דרכו לשמ?

נתרצה אפוא החולה ונאות לצאת לביתו של רב העיר מרא דאורא, משהגיעו לביתו נאוה קודש קיבלם הרב בסבר פנים יפות והאיש שטח בפניו את ערותו הגדולה, וסיפר איך שתיכף כשחזר משולחנו של הצאנזער רב תקפו מוחלה מסתורית שאינו יכול להכניס שום דבר לפיו, וגדולי הרופאים אינם מצליחים לגלות שום סימן של

הפסח פעפור הראשון | <הם מוגדרים כחייבי מיתה, בהכרח שאלו המתנתקים מכלים אלו, יש להם זכותים עצומים לחיים ארוכים הם ובני ביתם, וכל יוצאי חלציהם וכשם שהם ראויים לחיי כן ראויים גם כן לבני, כי אצלם יכול הקב"ה להפקיד נשמות קדושות בידעו שיהיו שומרים בקדושה וכמו כן ראויים למונו' כי כך אמר הקב"ה (דברים רבה פרשת אהר): 'שמעו לי, שאין אדם שומע לי ומפסיד', ואם האדם מתגבר על היצר המפתה לפרנסה דוקא מתוך חללים בודאי יזמין לו הקב"ה פרנסה גם מבלעד.

ואכן יתבררו כל המתגוררים מכלים אלו בברכה המשולשת 'בני חיי ומונוי רווחה', ובזכות השמירה על קדושת העיניים נזכה לראות עין בעין ששוב ה' ציון בב"א.

מחלה בגופו.

הבין הצדיק רבי הלל, שאם אין מקור המחלה בגוף, הרי בוודאי מקורה בגשמה... והחל לשאול את האיש בעניינים הנוגעים אל הגשמה: תאמר נא יהודי יקר, האם מקפיד אתה בביתך על הכשרות שלא לאכול שום דבר שאינו כשר?

לא! ענה האיש בנחרצות, הכשרות שייכת לאורתודוקסים, ולא לניאולוגים כמוני...

פרץ ר' הלל בבכיה גדולה מרוב צער וכאב, כיצד יכול איש יהודי לזלזל בכשרות? אתה גר כאן בקולומייא עירנו, ואיך שומר על הכשרות? בכה ר' הלל והתפלא.

ושבו שאל את האיש, ועל השבת אתה כן שומר?

לא ענה האיש אצלו לא שומרים שבת! אוי ווי! פרץ רבי הלל שוב בכבי, כיצד יתכן יהודי שאינו שומר שבת, הלא היא האות שבין איש ישראל לקונו?

ומה עם התפילין? שאל ר' הלל, וגם על כך נענה בשלילה.

החל הרב הצדיק לדבר מתוך בכיות וכאב גדול על ליבו של היהודי המתבולל, וביאר בפניו עד כמה התרחק מן האמת ומן הקדושה.

הרי הדבר פשוט! סיים ר' הלל משנכנסו השיריים הקדושים בתוך קדושתם העצומה עוררה בך את הגשמה הרדומה, קדושתו של הצדיק החלה לפעפע בקרבך! והקדושה הזו אינה מסוגלת לסבול מאכלים שאינם כשרים, ואינה מסוגלת לסבול עוברי עברה!

היהודי לקח את הדברים לתשומת לבו, והבטיח תיכף לשנות את דרכו לטובה, ואכן הוציא מבתו מיד את כל הדברים שאינם כשרים, והחל לשמור את השבת כראוי, ולהתקרב אל היהדות בנאמנות.

כמוכן שעד מהרה כל אותה מחלה נעלמה ממנו לגמרי, ונעשה לבעל תשובה כשה, וירא שמים מרבים.

כשסיים רבי בנימין הצדיק את טיב המעשה המופלא הזה, נענה ואמר, הצדיקים הקדושים לא היו מחוללים מופתים באוויר... לכל צדיק וצדיק היתה את הדרך שלו, כיצד להחדיר את הקדושה בלב איש ישראל להשיבו בתשובה ולקרבו אל אביו שבשמים. - הצאנזער רב היה בכוחו להחדיר קדושה עצומה בלב על ידי השיריים שלו, ואילו רבי הלל מקולומייא היה בכוחו הגדול להשיב את ישראל בתשובה על ידי דבריו החוצבים, שהיה כידוע מעורר לב ישראל תמיד בדשותיו ונהלהבות בכל אתר, להשיב לב ישראל בתשובה.

וכך נמצאו שני הצדיקים יהודי מחזירים יהודי תועה לצדו מחצבתו, ובכוח האכילה ממאכלי הצדיק של שבת קודש זכה לבוא לתיקון נפשו ונשמתו, וכדא' 'לנוח בו ולשמוח בתענוג אכול ושתו' - כל עֵדֶת יִשְׂרָאֵל יַעֲשֶׂה אֹתוֹ.

ואף אנו נסים בצלותא לקראת האי שבתא קדישא דנן: אָנָּה בַּכָּה נְגִלְתָּ יְמִינֵךְ תְּחִיר וְצְרוּרָה, קָבֵל רַגְתָּ עֲקָף שׁוֹבְנֵי טָהַרְנָה נוֹדָא. נָא גְבוּר דְרוּשֵׁי יְהוּדָא קְבַבְתָּ שְׁמַרְגָּ בְּרַכְסֵי טָהָרָם!

שַׁבַּת לְטָהוּרָה

עַל הַבְּרַכָּה יַעֲמֵדוּ

יִתֵּן לְהַנְצִיחַ אֶת הָעֵלּוּן לְשִׁפְחוֹת, לְבְרַכָּה וְהַצְלָחָה אוֹ לְיֹאצְרֵינֵינוּ | לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב | התורמים להפצת העלון

לעיני החבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק ולביע יחנסלו תנצבה.

לעיני מרת חיה סאסא בת לאה ונביע יסיון תנצבה.

לעיני הרב יחיאל מאיר ז"ל בן הרב אברהם עקשטיין ז"ל ולביע יב טבת תשס"ח תנצבה.

לעיני רבי שבתי צ'לי בן הגה"ק רבי גמליאל הכהן צ'לי ולביע ח' שבט תשל"ז תנצבה.

לעיני מרת הינדל בת משה ורסיהו ובלומה

לעיני יעקב צינן בן ישראל

י"ו ל' ע"י קהילת שבת בביית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti1@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך נוצמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוזיך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות דפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173